

Szegedi Járásbíróság útján

Alkotmánybíróság részére

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		SZEVEDI JÁRÁSBÍRÓSÁG	
Ügyszám:		22.	
IV/ 01835 - 0 / 2022			
Érkezett:	2022 AUG 09.	Érk.	2022 AUG 01
Példány:		Példány:	
TISZTELT ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG!			
Melléklet:	7 db	Az ügyirat sz.	0601-25PK 51152/2021

Alulírott [redacted] 6 [redacted] S [redacted] K [redacted] alatti lakos, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban „Abtv.”) 27. § a) pontja alapján a Szegedi Járásbíróság által felterjeszteni kért

2022. PK 50824/2021

ALKOTMÁNYJOGI PANASZT

terjeszték elő.

I. Kérelem

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Szegedi Járásbíróság, mint elsőfokú bíróság **29.Pk. 51.152/2021/8.** ügyiratszámú végzésének, valamint a Szegedi Törvényszék, mint másodfokú bíróság **5.Pkf.20.131/2022/7.** ügyiratszámú végzésének alaptörvény-ellenességét Magyarország Alaptörvénye **XXIV. cikkében** rögzített és **XXVIII. cikkében** deklarált tisztességes eljáráshoz való alapjog, a **VI. cikkében** deklarált magán- és családi élet tiszteletben tartásához való alapjog, azzal összefüggésben a **XVI. cikkben** a gyermekek kiemelt védelméhez és a szülők gyermekük nevelésének és jogainak biztosításához való **alapjog megsértése miatt és az Abtv. 43. §-ban foglaltak szerint semmisítse meg.**

II. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a, Indítványozói jogosultság

Az alkotmányjogi panasz a 27. § a) pontján alapul, amely szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján **alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben** az egyedi ügyben érintett személy a döntés kézhezvételétől számított 60 napon belül alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés, vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés a panaszos Alaptörvényben biztosított jogát sérti és az ügyben további jogorvoslati lehetőség nem biztosított a panaszos számára.

Érintettségem tekintetében előadom, hogy a sérelmezett döntésekkel érintett nemperes eljárásban kérelmező voltam, az eljárással érintett gyermek édesapja vagyok. Az eljárás tárgya a kapcsolattartás végrehajtása, melyben való érintettségem kapcsolattartásra jogosult szülőként egyértelműen fennáll.

b, Jogorvoslat kimerítése és határidő

A Szegedi Törvényszék **5.Pkf.20.131/2022/7.sz.** jogerős és végleges végzését 2022. július 15-én postai úton a meghatalmazottam által átvételre került.

A 2017. évi CXVIII. törvény 2. § g) pontja szerint nincs helye a végzéssel szemben felülvizsgálatnak, azaz további – rendkívüli – jogorvoslatra nincs lehetőség.

c, A tényállás, a háttér, az előzmények

A tényállást – részben iratellenesen – de kimerítő részletességgel tartalmazza az elsőfokú és a másodfokú végzés, ezeket az elsőfokon eljáró bíróság nyilván mielőbb felterjeszti a jelen alkotmányjogi panaszommal együtt, ezért itt csak a lényegyet foglalom össze röviden, a teljesség igénye nélkül.

Különélő szülőként, jogosult vagyok a gyermekemmel zavartalanul kapcsolatot tartani. Ez az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében (is) foglalt alapjogom, emellett az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében rögzített és a XXVIII. cikkében deklarált tisztességes eljáráshoz való jogom sérült az általam sérelmezett, kifejezetten **alaptörvény ellenes bírói döntés** által.

A volt feleségem - alapeljárásban mint kérelmezett - az éppen esedékes folyamatos kapcsolattartás kezdő időpontjában, [REDAKTOR] a időpontban a kapcsolattartásra szintén jogosult gyermekemet úgy „adta át” a gyermekem által látogatott oktatási intézményben, hogy a kapcsolattartás hétvégéjét követő első iskolai napra [REDAKTOR] házi feladatként verstanulás volt gyermekem részére feladva, amelyről előzetesen tudomása is volt. Erről kérelmezett engem nem tájékoztatott, emellett a szükséges – verset tartalmazó - tankönyvet a kapcsolattartásra nem adta át.

Kérelmezett a fentieket az alapeljárásban nem vitatta, sőt meg is erősítette. Ezen döntését – az alapeljárásban – azzal indokolta, hogy a gyermeknek a kapcsolattartás kezdeti napján (pénteken) nem volt irodalom órája, ezért nem tudta átadni a szükséges tankönyvet.

Álláspontom szerint az elmaradt irodalomóra nem lehetett kellő indok arra, hogy a hétfői napra szükséges házi feladatként feladott verstanulás anyagát tartalmazó tankönyvet betegye az iskolatáskába és esetlegesen engem is tájékoztasson a szükséges tanulásról (három éve semmiféle iskolai dolgot illető ügyben sem kapok kérelmezettől tájékoztatást). Tájékoztatás hiányában előzetesen nem volt lehetőségem kérni a kérelmezettet, hogy ezt a tankönyvet is adja át a kapcsolattartásra.

A gyermekem leckeüzetét a kapcsolattartás során mindig átnézem, így észleltem, hogy verstanulás van feladatként feladva a hétvégére, amelyet a gyermekem is megerősített. Ekkor éppen egész hétvégét érintő kiránduláson voltunk gyermekemmel, így a szükséges verset a világhálóról letöltve tudtuk csak megtanulni. A tankönyv hiánya jelentős aggodalommal és feszültséggel terhelte meg a kapcsolattartást, hiszen nem volt egyértelműen biztos, hogy megtaláltjuk a szükséges anyagot a világhálón.

Az elsőfokú bíróság a kérelmezett részére felróható magatartást nem állapított meg, álláspontja szerint a kérelmezett minden elvárhatót megtett a zavartalan kapcsolattartás biztosításáért a felkészítés körében és a „*gyermeket hátrány a tankönyv hiánya miatt a későbbiekben sem érte (jelesre felelt)*”.

Másodfokú bíróság a végzést helybenhagyva megállapítja, hogy a kapcsolattartás megvalósult, annak zavartalanságát nem befolyásolta a tankönyv hiánya. Emellett a csatolt okiratokból azt is megállapítja, hogy a gyermek 2021. november 25-én felelt a versből és nem a kapcsolattartást követő napra volt házi feladatként feladva (az általam becsatolt leckeüzetet bizonyítékként nem vette figyelembe és ennek okát sem adta). Emellett – mivel a szükséges verset világhálóról letöltöttem – a tankönyv hiánya a gyermek és a kérelmező minőségi együtt töltött idejét nem befolyásolta.

A Tisztelt Alkotmánybíróság által hozott, azonos személyi kört érintő 3067/2022. és 3068/2022. számú AB határozat értelmezéseképpen a Szegedi Törvényszék megállapítja, hogy a kapcsolattartás megvalósulásában mi a releváns dolog: „A kapcsolattartás minden típusának – legyen az folyamatos vagy időszakos – ugyanaz a célja, mégpedig az, hogy a gyermek és a külön élő szülő zavartalanul időt tölthessenek együtt. A szülő így közvetlenül figyelemmel kísérheti gyermeke fejlődését, míg a rendszeres közös programok révén aktív részese lehet gyermeke nevelésének és gondozásának. „Az együtt töltött minőségi idő és a közösen megélt élmények a családtagok tekintetében fontos közösségteremtő hatással bírnak, ennek pedig lelki és érzelmi szempontból meghatározó szerepe van a szülő-gyermek kapcsolatot érintően”.

A Szegedi Törvényszék jelen panasszal támadott eljárásban megállapítja – mivel a szükséges megtanulandó verset világhálóról letöltöttem – „a tankönyv hiánya a gyermek és a kérelmező minőségi együtt töltött idejét nem befolyásolta, a speciális összetartó erőt képviselő zavartalan, tartós együttléte nem hiúsította meg”.

Kifejezetten kértem az elsőfokú bíróságot a kérelmezetti ellenkérelmet részemre postázza, amelyet kérésem ellenére sem tett meg. A fellebbezésem az ellenkérelem ismeretének hiányában voltam kénytelen megírni, a dokumentumokat a bíróság iratbetekintés során sem tudta rendelkezésemre bocsátani, mert „home office” miatt az eljáró bírósági titkár otthonában voltak a dokumentumok.

A fellebbezésem és jelen alkotmánybírósági panaszom megírásakor az eljárás során keletkezett egyetlen kérelmezetti ellenkérelem vagy észrevétel sem áll rendelkezésemre, azt az eljáró bíróságok részemre nem küldték meg. A kérelmezett nyilatkozatairól közvetetten, az első és másodfokú végzések tartalmából indirekt módon tudok következtetni.

A kérelmezetti ellenkérelem hiányát a fellebbezésemben 2016. évi CXXX. tv.(továbbiakban Pp.) 110 § (2) bekezdését felhívva jeleztem, hogy ezen periratok hiánya miatt a nyilatkozattételi- és a tisztességes eljáráshoz való jogom is sérült, emellett felhívtam előzetesen a Szegedi Törvényszék figyelmét az Alkotmánybíróság 3375/2018. számú határozatára is, és kértem a döntés hatályon kívül helyezését.

A másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a kérelmezetti észrevétel új információt nem tartalmazott, annak kérelmező részére történő továbbítása csak ez eljárás indokolatlan elhúzódását eredményezné. Emellett a nemperes eljárások jogalkotói célja a gyors és hatékony jogvédelem biztosítása, amelynek követelménye, hogy a bíróság mielőbb döntést hozzon. Ezáltal az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta.

Itt kívánom megjegyezni, hogy a másodfokú bíróság indokolásában azt írja, hogy a gyermekem 2021. november 25. napján felelt a versből, és ezáltal (is) utasítja el a végrehajtási kérelmet. Ugyanakkor ezen (egyebekben valótlan) információhoz nem tudom, hogy a másodfokú bíróság honnan jutott, feltehetően a kérelmezetti ellenkérelemből, esetleg annak mellékletéből, amelyre – mivel jelenleg sem ismerem a tartalmát – reagálni sem az első- sem a másodfokú eljárás során sem tudtam.

Álláspontom szerint az eljárás során az a lényeg, hogy a gyermeknek milyen kezdő dátumra kellett a verset megtanulnia, amelyet az általam benyújtott leckeüzet másolat egyértelműen igazol is, ennek a bizonyítéknak mellőzésének okát, illetve ennek magyarázatát sem adja a Törvényszék a végzésében.

Szegedi Járásbíróság és a Szegedi Törvényszék szerint, amennyiben a kapcsolattartás megvalósul, azon a kapcsolattartásra jogosultak jól érzik magukat, akkor a kapcsolattartásra való előzetes kérelmezetti felkészítésre (t.i. tanszerek biztosítása) nincs és nem is volt szükség.

Egymásra épülő elvekről van szó. Nem zavartalan, és nem is lehet zavartalan a kapcsolattartás a kapcsolattartásra való felkészítés hiányában.

A kapcsolattartásra kötelezett, a gyermeket nevelő szülő törvényi kötelezettsége a kapcsolattartás biztosítása, ezért ezen kötelezettség kiterjed minden olyan magatartás tevésére, türésére, ami a kapcsolattartást elősegíti. Ebbe a körbe tartozik a gyermek felkészítése a kapcsolattartásra, amely magába foglalja a gyermek mentális és fizikai felkészítését is: azaz az évszaknak megfelelő váltóruházat biztosítása, a személyes okmányok (TAJ kártya, személyazonosító igazolvány stb.) átadása, de ide tartozik iskolás-korú gyermek esetében értelemszerűen a gyermek hétféle házi feladatainak elkészítéséhez szükséges eszközök (tankönyv) átadása is.

Megállapítható, hogy az eljáró bíróságok alapjogot vontak mérlegelési jogkörbe. Jelen kérelmemmel támadott bírói döntés értelmében a kérelmezett a folyamatos kapcsolattartás vonatkozásában – a Járásbíróság és a Törvényszék támogató egyetértésével – jogosult eldönteni, hogy mikor és milyen tevékenységet folytathatunk a közösen eltöltött időben és csak ahhoz szükséges biztosítani a tárgyi feltételeket, még akkor is, ha történetesen a gyermeknek iskolai számonkérése lesz a kapcsolattartást követően az adott anyagrészből. A támadott – álláspontom szerint alaptörvény ellenes – bírói döntés a gyermekemtől is döntési jogot von el, amellyel megakadályozza az apai kötelezettségem teljesítését, ti. a gyermekemmel való közös tanulást.

Amennyiben „a bíróság az előtte fekvő, alapjogilag releváns ügy alapjogi érintettségére tekintet nélkül jár el, és az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával, akkor a meghozott bírói döntés alaptörvény-ellenes.” (3/2015. (II. 2.) AB határozat).

d, A befogadhatóság körében előadott jogi érvelés

Az elsőfokú, valamint a másodfokú bíróság eljárása és annak eredményeként született döntések sértik a Magyarország Alaptörvénye XXIV. cikkében rögzített és XXVIII. cikkében deklarált tisztességes eljáráshoz való alapjogot, a VI. cikkében deklarált magán- és családi élet tiszteletben tartásához való alapjogot, azzal összefüggésben a XVI. cikkben a gyermekek kiemelt védelméhez és a szülők gyermekük nevelésének és jogainak biztosításához való alapjogát.

Az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdése szerint az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani, védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége. Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait. A VI. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírét tiszteletben tartsák. Az XXVIII. cikk szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Az Alaptörvény XXVIII. cikke az igazságszolgáltatással összefüggő jogok átfogó rendszerét biztosítja, tehát a bírósági eljárás olyan alkotmányos garanciákat biztosítja, mint a tisztességes eljáráshoz való jog. A tisztességes eljárásnak az egyezmény- és alkotmánysszövegekben nem nevesített, de általánosan és nem vitatottan elismert eleme a „fegyverek egyenlősége”, amely nem

minden esetben jelenti a vád és a védelem jogosítványainak teljes azonosságát, de mindenképpen megköveteli, hogy a védelem a váddal összevethető súlyú jogosítványokkal rendelkezzen. Ennek egyik feltétele a felek mindegyikének személyes jelenléte az eljárási cselekmények során, illetve egyes eljárási szereplők (például szakértők) megtartása semleges pozícióban; másik feltétele pedig ügben releváns adatokat a mindkét fél ugyanolyan teljességben és mélységben ismerhesse meg.

Az elsőfokon eljáró Szegedi Járásbíróság kérésem ellenére sem biztosította számomra a kérelmezetti ellenkérelem megismerését, ezáltal nyilatkozatot sem tehettem rá. Ezen eljárásjogi hiányosságot a fellebbezés során a másodfokú bíróság – mivel álláspontja szerint a kérelmezetti ellenkérelem új információ nem tartalmazott, valamint az eljárás indokolatlan elhúzódását eredményezte volna – nem orvosolta, sőt a másodfokú végzés indokolásában olyan (feltehetően) kérelmezetti tényállítást használt fel, amelyet megismerni nem állt módomban, így nyilatkozni sem tudtam erre vonatkozóan. Emellett a másodfokú bíróság az általam becsatolt bizonyítékot nem vette figyelembe, amelynek a végzésben indokát sem adta.

A Tisztelt Alkotmánybíróság hatásköre természetesen nem terjed ki az ítéletek kvázi negyedfokú felülvizsgálatára, nem töltheti be a „szuperbíróság” szerepét. Jelen alkotmányjogi panaszom nem az alapeljárásban hozott végzések tartalmának Alkotmánybíróság általi érdemi felülvizsgálatára irányul, hanem a végzések, valamint az azokat eredményező, jogszabályokkal és töretlen joggyakorlattal ellentétes, a kapcsolattartási jog korlátozását és a kapcsolattartás jogszabály által meghatározott tartalmának csorbítását, kiüresítését jelentő eljárás alapjogsértő voltának orvoslására.

A kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtása iránti eljárás tekintetében 2020. március 1. napján bekövetkezett hatáskörváltás eredményeként az addig kialakított töretlen joggyakorlatot a vonatkozó jogszabályokat az eljáró nemperes bíróság tévesen és jogsértően értelmezte és alkalmazta, amely következtében sérült a magán- és családi élethez, valamint kapcsolattartáshoz való alapjog, továbbá a tisztességes eljáráshoz való alapjog is, tekintettel arra, hogy a kapcsolattartás szabályozásakor fennálló joggyakorlatból nem levezethető, továbbá a végrehajtás megtagadása által nem csak megsérti a vonatkozó anyagi jogi jogszabályokat, de hatáskörén túllépve a kapcsolattartás tartalmát szűkíti, a kapcsolattartásra történő felkészítés jogszabályi kötelezettségét kiüresíti. Ezen felül súlyosan sérti a gyermekem egészséges fejlődéséhez, valamint oktatáshoz és pszichés egészséghez való jogát az, ha a családjog speciális szabályozási körülményeit figyelmen kívül hagyó, általános nemperes eljárás akként kívánja formálni – jogszabályi megalapozottság nélkül, sőt azzal pont ellentétesen – a joggyakorlatot, hogy annak eredményként a jogszabályban rögzítettek és a konzekvens családjogi joggyakorlat ellenére nem biztosítja a gyermekem részére, hogy a kapcsolattartás során tanulmányi eszközei rendelkezésre álljanak.

A Polgári Törvénykönyvről szóló **2013. évi V. törvény 4:178.§ (1) bekezdés** egyértelműen rögzíti a gondozó szülő, jelen esetben a **kérelmezett azon kógens jogszabályi kötelezettségét, hogy köteles a zavartalan kapcsolattartást biztosítani.** A zavartalan kapcsolattartás biztosítása nem merül ki abban, hogy a gondozó szülő köteles annak tevékeny megzavarásától tartózkodni, hanem tartalmazza annak kötelezettségét is, hogy a gyermek a kapcsolattartásra mind fizikai, mind pszichés szempontból megfelelően felkészíti, továbbá a kapcsolattartási jog megvalósulását biztosítja a jogszabályban előírt tartalommal.

Ezen felül a kapcsolattartási jog tartalmának releváns részeként a Ptk. 4:178. § (1) bekezdése és a Ptk. 4:180. § (2) bekezdése értelmében a gondozó szülő a kapcsolattartás kezdő időpontjában köteles valamennyi olyan dolgot átadni a kapcsolattartásra jogosult szülő részére, amely szükséges lehet. Ezt a gondozó szülő semmilyen hozzájáruláshoz vagy többlet feltételhez nem kötheti.

A bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény 22/B.§ (4) bekezdés d.) pontja alapján a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltak megszegésének minősül, ha a kapcsolattartásra jogosult vagy kötelezett neki felróható okból egyéb módon megghiúsítja a gyermekkel való zavartalan kapcsolattartást.

E körben a jogszabály nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely azt rögzítené, hogy kizárólag a szó szerinti rendelkezések betartására volna köteles a kérelmezett, a jogszabályi kötelezettségei alól mentesülne. A fenti jogszabályok megsértése tehát megvalósítja a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltak megszegését, hiszen a feleket a jogerős ítéletben nem szabályozott kérdések tekintetében Magyarország jogszabályai kötik.

Az eljáró nemperes bíróságok a tisztességes eljárás égisze alatt nem jogosultak a jogszabályban előírtak további korlátozására, a jogszabályban foglaltakkal ellentétes értelmezésére, az ugyanis alapjogsérelmet eredményez, továbbá a magánélethez és kapcsolattartáshoz fűződő alapjog megsértésére vezet. Az alapjogsértő joggyakorlat azt eredményezné, hogy megfelelné a kapcsolattartás rendező határozatnak és nem jelentené annak megszegését az, ha a gondozó szülő a kapcsolattartásra a gyermeket teljesen meztelenül adná át és a gyermek ruháit csak azért nem biztosítana a gyermek részére, mert közben a kapcsolattartásra jogosult szülő a szerzett gyermekruhát és ezekbe a ruhákba a gyermeket már felöltöztette. Ezzel a gyermek kapcsolattartáshoz való alapjoga, egészséges fejlődése és oktatásban való érdemi részvételéhez való alapjoga sérülne.

Az Alkotmánybíróság évek óta töretlen gyakorlatában a „különélő szülő és a gyermek kapcsolattartáshoz való joga az Alaptörvényben a magánszféra-védelem [Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdés], valamint a gyermeknek a gondoskodáshoz [Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdés] és a szülőnek a neveléshez való joga [Alaptörvény XVI. cikk (2) bekezdés] részeként alapjogi rangra emelt jogosultság (Abh., Indokolás [25]). Az Alkotmánybíróság mindemellett hangsúlyozta, hogy „az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdése szerint a gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz.[...] A család kölcsönös gondoskodáson alapuló, tartós érzelmi és gazdasági életközösség {13/2020. (VI. 22.) AB határozat, Indokolás [58]}, azonban a családi gondoskodás és védelem szempontjából nemcsak az együtt élő, hanem a különélő – a gyermek tényleges napi gondozásában közvetlenül nem, vagy csak időszakosan résztvevő – szülővel való zavartalan érintkezésnek is alapvető jelentősége van. A szülők életközösségének a megszűnése nem változtat azon, hogy a gyermek egészséges fejlődése szempontjából meghatározó a szülők együttes jelenléte és támogatása, az, hogy a gyermek mindkét – gondozó és különélő – szülőjét maga mellett tudhassa, rájuk számíthasson, és mindkettőjüktől megkapja a fejlődéséhez szükséges védelmet és gondoskodást” (Abh., Indokolás [22]).

Végezetül rámutatott az Alkotmánybíróság arra is, hogy „a XVI. cikk (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a szülőknek joguk van megválasztani a gyermeküknek adandó nevelést. [...] A nevelés [...] a gyermek életében való közreműködés, amely a gyermek sorsát érintő lényeges kérdések eldöntésében való részvétel mellett [...] elsősorban a rendszeres és folyamatos kapcsolattartás útján biztosítható.” (Abh., Indokolás [23])”

/Alkotmánybíróság 3067/2022, 3068/2022 AB határozatok/

Az Alaptörvény azt a kötelezettséget rója a bíróságokra, hogy az elbírálendő ügyek alkotmányjogi aspektusát, alapjogi relevanciáját felismerjék, az érintett alapvető jogok tartalmát feltárják, és erre tekintettel értelmezzék és alkalmazzák konkrét jogvitákban a jogszabályokat. Az alkotmányjogi panasz intézményén keresztül az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, azaz azt, hogy a bíróság tekintettel volt-e az előtte fekvő, alapjogilag releváns ügy alapjogi érintettségére, és a jogszabály alkalmazása során az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmát érvényre juttatta-e.

A gondozó szülő oldalán semmilyen konkuráló alapjog nem merül fel arra, hogy a gyermek tankönyve, személyes tárgyait a gondozó szülő a gyermek távollétében, a kapcsolattartás időtartama alatt magánál tartsa, miként ahhoz sem, hogy a kapcsolattartás tartalmát önkényesen korlátozza. Tehát a jogszabályok az érintett bírósági végzések általi értelmezése csak és kizárólag alapjogsérelmet eredményez, míg sem az egyén, sem pedig a társadalom tekintetében jogos érdeket, közjót nem véd, nem biztosít, kapcsolattartás szabályait viszont burkoltan megváltoztatja.

III. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a, Az Alaptörvény-ellenesség alátámasztása

1, Alaptörvény VI cikk, valamint azzal összefüggésben a XVI. cikk által deklarált alapjogok sérelme.

A házasságok, életközösségek felbomlásának kérdéskörével összefüggésben a nemzetközi dokumentumok és a gyakorlat is elsősorban a gyermek oldaláról közelíti meg a szülő és a gyermek kapcsolattartásának a kérdését {a gyermek jogairól szóló, New Yorkban, 1989. november 20-án kelt Egyezmény (kihirdette: 1991. évi LXIV. törvény, a továbbiakban: Gyermekjogi Egyezmény) 9. cikk 3. pontja szerint az „egyezményben részes államok tiszteletben tartják a mindkét szülőjétől vagy ezek egyikétől külön élő gyermeknek azt a jogát, hogy személyes kapcsolatot és közvetlen érintkezést tarthasson fenn mindkét szülőjével, kivéve, ha ez a gyermek mindenképp felett álló érdekeivel ellentétes”}, jóllehet a kapcsolattartás igénye éppúgy felmerül a különélő szülő oldalán. Kétpólusú jogról van szó, amelynek egyik pólusán a gyermek, a másikon a szülő - a jelen alkotmányjogi panasszal érintett esetben az apa - áll, így egyidejűleg beszélhetünk gyermeki és szülői jogról.

Az Alkotmánybíróság 3018/2016. (II. 2.) AB határozata - utalva a 17/2014. (V. 30.) AB határozatra - úgy foglalta össze az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésével kapcsolatos gyakorlatát, hogy e cikk „átfogóan védi a magánszférát: az egyén magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét. A magánszféra [...] lényegi fogalmi eleme, hogy az érintett akarata ellenére mások oda ne hatolhassanak be, illetőleg be se tekinthessenek [...]. Rávilágított arra, hogy az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében biztosított magánszférához való jog és az Alaptörvény II. cikke által garantált emberi méltósághoz való jog között különösen szoros a kapcsolat. Az Alaptörvény II. cikke megalapozza a magánszféra alakítása érinthetetlen területének védelmét, ami teljesen ki van zárva minden állami beavatkozás alól, mivel ez az emberi méltóság alapja. Az Alaptörvény értelmében a magánszféra védelme azonban nem szűkül le az Alaptörvény II. cikke által is védett belső vagy intimszférára, hanem kiterjed a tágabb értelemben vett magánszférára (kapcsolattartás), illetve arra a térbeli szférára is, amelyben a magán- és családi élet kibontakozik (otthon). Ezen túlmenően önálló védelmet élvez az egyén életéről alkotott kép is (jó hírnévhez való jog).” (Indokolás [27])

A kapcsolattartás tiszteletben tartása, ahogyan azt az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése megfogalmazza, elsődlegesen a közlések, a felek közötti kommunikáció védelmét, intaktságát lényegében harmadik személyek számára történő meg nem ismerhetőséget - jelenti, ugyanakkor az **Alkotmánybíróság 3312/2017. (XI. 30.) AB határozata** (Indokolás [40]) e rendelkezésnek tágabb értelmet adott, amikor kiterjesztette annak védelmi körét a gyermek és a szülő közötti kapcsolattartásra is {„[e]mellett az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése a gyermek és szülő kapcsolattartáshoz való jogát kívánja biztosítani”}.

Egyrészt a szülő-gyermek viszonyt mint a családi kapcsolat alapját az Alaptörvény L) cikk (1) bekezdése kifejezett védelemben részesíti, illetve az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése - a kapcsolattartás mellett - garantálja a magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jogot is. A gyermeknek a különélő szülőjével való kapcsolata természetesen különbözik a vele egy háztartásban együtt élő szülővel fennálló kapcsolatától, hiszen a különélő szülő időszakosan vesz részt a gyermek gondozásában, és nem ő hozza meg a napi nevelési döntéseket. Amint azonban a szülő-gyermek viszony sem korlátozódik a gyermekkel egy háztartásban élő szülőre - a szülői státuszt nem szünteti meg a szülők életközösségének a megszűnése -, úgy a „családi élet” sem feltétlenül a gyermek napi gondozását jelenti csupán. Alkotmányjogi értelemben a gyermek és a különélő szülő kapcsolata is - a konkrét körülményektől függően, mindaddig, amíg a helyzetéből adódó sajátos módon a szülői funkciókat betölti a különélő szülő - a családi élet fogalma alá esik, és védelemben részesül {vö: BDT2018. 3822., Indokolás [24]; Emberi Jogok Európai Bírósága, Moog kontra Németország (23280/08 és 2334/10), 2016. október 6., 53. bekezdés}

Másrészt az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdése szerint a gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz. Az Alaptörvény a kötelezetteket nem nevezi meg, az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint azonban, bár a szükséges védelemre és gondoskodásra a gyermek mindenkivel szemben igényt tarthat, ennek megvalósítása elsősorban - az államot és a társadalmat megelőzően - a család kötelessége {vö: 3047/2013. (II. 28.) AB határozat, Indokolás [55]; 3018/2016. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [33]-[34]}

Harmadrészt a XVI. cikk (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a szülőknek joguk van megválasztani a gyermeküknek adandó nevelést. A neveléshez való jog azt jelenti, hogy „a szülők maguk döntenek arról, hogy hagyományaik, családi szokásaik, társadalmi helyzetük, vallási és erkölcsi meggyőződésük, anyagi lehetőségeik szerint miként választják meg a gyermek nevelését, oktatását biztosító intézményt, módszert, eszközöket”, generális értelemben „elsősorban a szülők (gondviselők) jogosultak arra, hogy döntsenek a gyermekeik testi és szellemi fejlődésével kapcsolatos kérdésekben” {3047/2013. (II. 28.) AB határozat, Indokolás [59]}. Az Alaptörvény L cikk (3) bekezdése szintúgy a gyermek mindenekfelett álló érdekében történő felelős nevelés, valamint az oktatáshoz és az egészségügyi ellátáshoz való hozzájárulás jogát garantálja, egyben ezt a szülő kötelességébe sorolja. A nevelés - amely részben megegyezik a szülői felügyelet gyakorlásával (Ptk. 4:150-160. §), de részben más, több annál - a gyermek életében való közreműködés, amely a gyermek sorsát érintő lényeges kérdések eldöntésében való részvétel mellett - amely a különélő szülőt akkor is megilleti, ha a szülői felügyeletet a másik szülő gyakorolja [Ptk. 4:175. § (1) bekezdés] - elsősorban a rendszeres és folyamatos kapcsolattartás útján biztosítható.

A kapcsolattartás egyben szülői kötelezettség is: az Alaptörvény XVI. cikk (3) bekezdése értelmében a szülők kötelesek kiskorú gyermekükről gondoskodni, tehát „a szülő neveléshez való joga egyben a gyermekéről való gondoskodás és védelme biztosításának kötelezettségét is magába foglalja” {3018/2016. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [43]}. Különélő szülő esetén ezen kötelezettség teljesítésére a kapcsolattartás alatt van lehetőség, de csak a tárgyi feltételek megléte mellett.

Összefoglalva: a különélő szülő és a gyermek kapcsolattartáshoz való joga az Alaptörvényben a magánszféra-védelem [Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdés], valamint a gyermeknek a gondoskodáshoz [Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdés] és a szülőnek a neveléshez való joga [Alaptörvény XVI. cikk (2) bekezdés] részeként alapjogi rangra emelt jogosultság./ **30/2021. (XII. 1.) AB határozat/**

A Tisztelt Alkotmánybíróság gyakorlata alapján a magán- és családi élet védelméhez való jog sérelmét jelenti, ha a családjogi eljárások speciális körülményeinek és jogszabályi rendelkezéseinek figyelmen kívül hagyásával, a gyermek tényleges érdekeinek vizsgálata nélkül vagy annak figyelmen kívül hagyásával dönt a bíróság.

A Ptk. 4:180. § rendelkezései szerint a kapcsolattartás tartalma kiterjed a gyermekkel való személyes és nem személyes, kapcsolattartásra, valamint az üdülés céljából történő külföldre utazásra is. **A kapcsolattartás célja a különélő szülővel a szeretetteljes kapcsolat fenntartása, valamint a különélő szülő gyermekek nevelésében való érdemi részvételének, a gyermekek fejlődésének és iskolai előmenetelének figyelemmel kísérésének biztosítása.** Ennek érdekében a gondozó szülő a Ptk. 4:178. § (1) bekezdés szerinti kógens rendelkezés alapján köteles a kapcsolattartás zavartalanságát biztosítani, a gyermekek a kapcsolattartásra felkészítetten átadni. **Az alapjog biztosítása során az államot tevőleges kötelezettség terheli annak érdekében, hogy jogszabályai útján a gondozó szülő e kötelezettségét előírja és a végrehajtás során alkalmazandó jogkövetkezményekkel azok tényleges érvényesülését elősegítse, biztosítsa.** A jelen alkotmányjogi panasszal érintett végzések és az azok meghozatalához vezető eljárások e tevőleges kötelezettséget teljes mértékben elmulasztják, annak nem tesznek eleget, ezzel előidézve a kapcsolattartáshoz való alapjog, valamint a magánélet tiszteletben tartásához való alapjog sérelmét.

A bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény 22/B.§ (4) bekezdés d.) pontja alapján a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltak megszegésének minősül, ha a kapcsolattartásra jogosult vagy kötelezett neki felróható okból egyéb módon megghiúsítja a gyermekkel való zavartalan kapcsolattartást. A jogszabály tehát a jogalkotó szándéka szerint biztosítja, hogy a végrehajtási eljárás útján a gondozó szülőt a végrehajtásra illetékességgel rendelkező hatóság vagy bíróság kötelezze olyan magatartása megszüntetésre vagy olyan tényleges magatartás tanúsítására, amellyel a jogszabályban külön nem nevesített, azaz egyéb módon megghiúsítja a gyermekkel való zavartalan kapcsolattartást. Ha a kapcsolattartás azonban nem zavartalan, akkor nem tesz eleget a Ptk. 4:178. § előírásainak. A jogszabály nem megfelelő értelmezése sérti a magánélethez és kapcsolattartáshoz való alapjogot, ugyanis kiüresíti azt. A jogszabály ilyen eseti szintű rendelkezést azonban értelemszerűen nem tartalmazhat, a jogszabály rendelkezéseit kell a konkrét esetekre értelmezni, nem pedig fordítva.

A jelen alkotmányjogi panasszal érintett végzések olyan mértékben üresítik ki a Ptk. 4:180. § és 4:178. § rendelkezéseit, hogy annak eredményeként a kapcsolattartásra jogosult szülő és a gyermek gyakorlatilag nem kerülnek abba helyzetbe, hogy jogosultak legyenek eldönteni, hogy az együtt töltött időben - akár közös programként - a tanulást választják. A felsoroltak gyakorlása körében a gondozó szülő önkényesen és jogellenesen kap lehetőséget arra, hogy a kapcsolattartás tartalmát egyoldalúan befolyásolja, megzavarja, összességében akadályozza és a fentiekben részletezett szülői kötelezettségeimet ellehetetlenítse.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága a Tisztelt Alkotmánybírósággal egyezően több ügyben is leszögezte, hogy a családjogi eljárásokban a gyermekek érdekét mindenek elé - így akár a szülők vagy nagyszülők érdekei elé is - kell helyezni (vö. Bronda v. Italy judgment of 9 June 1998, Reports 1998-IV., p. 1476). A jelen alkotmányjogi panasszal érintett végzések általi jogértelmezés a gyermekek érdekét figyelmen kívül hagyja, a jogszabályt azok neglegálásával értelmezi.

Az Alaptörvény két helyen is rögzíti a tisztességes eljáráshoz való jogot. Egyrészt az Alaptörvény **XXIV. cikk (1)** bekezdése általánosságban, minden hatóság vonatkozásában határoz meg garanciákat. *„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részleghajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék.”* Ezt követően a **XXVIII. cikkben** foglalkozik azon igazságszolgáltatási alapelvekkel, amelyek főként a büntető- és polgárjog területén is érvényesülnek. Ezen a helyen lelhetők fel az egyes tartalmi elemei (mint a független és pártatlan bíróság, a tisztességes és nyilvános tárgyalás, vagy az ésszerű határidő stb.) is.

Amennyiben a tisztességes eljárásról, mint önálló alapjogról beszélünk, akkor egy másodlagos jogra gondolunk, tehát egy olyan jogra, amely egy másik - jellemzően elsődleges - jogból vezethető le. Ez esetben elsődleges jognak az emberi élethez és méltósághoz való jog tekinthető, hiszen ahhoz, hogy az emberi méltóság ne szenvedjen csorbát, elengedhetetlen az, hogy az esetlegesen megindult eljárás tisztességes körülmények között folyjék. A tisztességes eljárás, ellenben a jog másodlagos jellegével, nem csupán szekunder, tehát nem csak más előírásokat kiegészítő, járulékos jellegű norma.

Az Alkotmánybíróság szerint abszolút érvényű jogról van szó, mellyel szemben nem tételezhető fel mérlegelhető semmilyen más alapvető jog, sem pedig más alkotmányos cél, tekintve, hogy a jog maga is mérlegelés eredménye. Korlátozása, ezért nem lehetséges például mások jogainak védelmére vagy nemzetbiztonsági érdekre hivatkozással.

A tisztességes eljáráshoz való jog önmagában nem korlátozható, hiszen másodlagos jogról van szó, azaz az emberi élethez és méltósághoz való jogból vezethető le és azzal szoros kapcsolatban áll.

A 6/1989. (III.11.) AB határozat szerint a „tisztességes eljárás” (fair trial) olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy lehet az egész eljárás összességében tisztességes, ahogy az összes részletszabály betartása dacára is lehet az eljárás összességében vizsgálva méltánytalan, vagy igazságtalan, vagy nem tisztességes. A tisztességes eljáráshoz való alapjog lényegében azokat a garanciákat foglalja magában, amelyek rendeltetése, hogy a felek jogainak érvényesítése olyan eljárásban történjen, amely biztosítékot jelent a törvényes, elfogulatlan és ésszerű időn belüli döntésre.

Az Alkotmánybíróság szerint a „tisztességes eljárás” követelménye magában foglalja az eljárást folytatóval, valamint az eljárással szemben megkövetelt tulajdonságokat, illetve alapelveket, és egyben biztosítja az Alaptörvényben írt eljárási garanciák teljesülését is.

„Az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az eljárás megindulásáról való értesítés joga, valamint a bizonyítékok megismerésének joga a nyilatkozattételhez és a védekezéshez való jogon keresztül a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog értelmezési tartományához szükségképpen hozzátartozik.”

/Alkotmánybíróság 3311/2018. (X. 16.) határozat/

Az Alkotmánybíróság kimondta, hogy *„a bizonyítással kapcsolatos jogsértések általában korrigálhatóak az eljárás során később is, hiszen utólag is van lehetőség arra, hogy az ügyfél megismerje a bizonyítékokat. Azonban a bizonyítással kapcsolatos ügyféli jogosítványok – így az észrevételezési és indítványozási jog – sérelme nem orvosolható a későbbiekben”.*

/Alkotmánybíróság 3311/2018. (X. 16.) határozat/

„Az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az eljárás megindulásáról való értesítés joga, valamint a bizonyítékok megismerésének joga a nyilatkozattételhez és a védekezéshez valójogon keresztül a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog értelmezési tartományához szükségképpen hozzátartozik.”

/Alkotmánybíróság 3311/2018. (X. 16.) határozat/

Az Alkotmánybíróság kimondta, hogy *„a bizonyítással kapcsolatos jogsértések általában korrigálhatóak az eljárás során később is, hiszen utólag is van lehetőség arra, hogy az ügyfél megismerje a bizonyítékokat. Azonban a bizonyítással kapcsolatos ügyféli jogosítványok – így az észrevételezési és indítványozási jog – sérelme nem orvosolható a későbbiekben”.*

/Alkotmánybíróság 3311/2018. (X. 16.) határozat/

Jelen eljárásban a Szegedi Járásbíróság részemre nem küldte meg – kérésem ellenére sem – a kérelmezetti ellenkérelmet, sem annak esetleges mellékleteit nemcsak véleményezés, de még megismerés céljából sem. A fentiek alapján az elsőfokú végzés elleni fellebbezésem megírásakor sem voltam abban a helyzetben, hogy a kérelmezetti ellenkérelemben foglalt állításokat vitassam, vagy adott esetben megcáfoljam, egyszerűen azért, mert annak megismerését a Járásbíróság nem tette lehetővé számomra.

A Pp. 110 § (2) bekezdésére, valamint a Tisztelt Alkotmánybíróság 3375/2018. számú határozatára hivatkozva levezethető: a tisztességes eljáráshoz való jogot és gyermek érdekeit, azok kiemelt védelmét sérti az arra való hivatkozás, hogy az eljárást viszonylag rövid idő alatt be kell fejezni. Nem elegendő érv ez arra, hogy a gyermek érdekének vizsgálata ne valósuljon meg minden részletre kiterjedően.

A Szegedi Járásbíróság tárgyalást nem tartott, de engem, mint kérelmezőt sem hívott fel írásbeli nyilatkozat tételre sem a kérelmezetti ellenkérelem vonatkozásában. Ezáltal súlyosan korlátozta az eljárásban való részvételi jogom, így például az eljárási cselekményekre való észrevételezési és nyilatkozattételi jogom, holott ezek biztosítása garanciális jellegű minimumkövetelmény az eljárás tisztességes voltaához! Tovább súlyosította az eljárásban résztvevő kérelmezői jogom sérelmét, hogy mindazok után, hogy korlátozottan vehettem részt az eljárásban, emellett nem ismerhettem meg a jogerős másodfokú végzés döntő bizonyítékaul szolgáló kérelmezetti ellenkérelmet, illetve esetleges mellékleteit.

Ezen hivatkozások ellenére a Szegedi Törvényszék a jogalkotói szándékra hivatkozva az eljárás mielőbbi befejezésének érdekét pajzsként maga előtt tartva és ezt előtérbe helyezve, a bizonyítékok megismerésének a jogát és a nyilatkozattételi jogot, mint alapjogokat mérlegelésbe vonva, a tényállás tisztázása nélkül, a gyermek érdekét háttérbe szorítva hozta meg a döntését.

Az Alaptörvény **XXVIII. cikk (7)** bekezdése rögzíti, hogy *„mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti”.*

Jelen ügyben a Szegedi Törvényszék által megállapított azon tényállás, amely szerint a gyermeknek a vers tanulásra 7 napos határidő állt rendelkezésére, az elsőfokon eljáró Szegedi Járásbíróság nem hivatkozott. Ezen megállapított tényállás az általam becsatolt bizonyítékkal szöges ellentétes állítás és – mivel a kérelmezetti ellenkérelmet továbbra sem ismerem – számomra nem ismert forrásból ered(het).

A másodfokú eljárás adott esetben – a teljes felülbírálati jogkörből adódóan is – korrigálhatja az elsőfokú eljárás hibáit, tévedéseit, azonban ez nem minden hiba esetén tehető meg. A bizonyítékok és kérelmezetti nyilatkozatok ismertetésének elmaradása utólag korrigálható abban a tekintetben, hogy utólag is van lehetőség azok megismertetésére az ügyféllel, azonban azok a kapcsolódó ügyféli jogosultságok (az indítványozási, észrevételezési jog), nem pótolhatóak a másodfokú eljárásban. A bizonyítással kapcsolatos indítványozási és észrevételezési jog éppen azt teszi lehetővé, hogy már az elsőfokú eljárásban ütköztetni lehessen az álláspontokat. Ha ez a bizonyítékok ügyféllel való megismertetésének elmaradása miatt nem történik meg az elsőfokú eljárásban, a másodfokú eljárásban ugyan van rá lehetőség a teljes felülbírálat okán, azonban a másodfokú döntés ellen már nem lehet jogorvoslatot előterjeszteni, így a bizonyítással kapcsolatos érvelés sem kifogásolható. Az elsőfokú döntés elleni jogorvoslat pedig az alapvető eljárási jogok korlátozása miatt fogalmilag nem lehet teljes körű. Az ügyféli jogok csorbulása emellett a jogorvoslatok számának növekedésével is jár, amely a tisztességes eljáráshoz való jog immanens részét képező észszerű időn belül történő elbírálás követelménye ellen hat.

A jelen alkotmányjogi panasszal érintett végzések figyelmen kívül hagyják az általam becsatolt bizonyítékot és azt indokolás nélkül felülmérlegelik. Az, hogy az általam csatolt bizonyíték az eljárás során nem került figyelembe vételre, azonban a mellőzés okát a jogerős Törvényszéki végzés nem tartalmazza, azt még csak meg sem említi, a tisztességes eljáráshoz való jog megsértését eredményezi és ellentétes a Tisztelt Alkotmánybíróság által a 3068/2020. (VI. 9.) AB határozatban rögzített azon elvvel, amely szerint „[50] *Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza ugyanakkor, hogy a bíróság a bizonyítás eredményét szabadon mérlegeli, és ez alapján hozza meg döntését. Ebbe a helyzetbe azonban rendes bíróságok csak akkor kerülhetnek, ha a rendelkezésre álló és felajánlott bizonyítási eszközöket nemcsak formálisan, hanem tartalmilag is figyelembe veszik, és azok eredményét a határozatuk meghozatala során fel is használják, döntéseiket ezzel megindokolják*”.

Az alkotmányjogi panasszal érintett eljárásban az eljáró bírósági végrehajtás iránti kérelmet elutasító döntését azzal indokolták, hogy „*a tankönyv hiánya a gyermek és a kérelmező minőségi együtt töltött idejét nem befolyásolta, a speciális összetartó erőt képviselő zavartalan, tartós együttlétet nem hiúsította meg*” (5.Pkf.20.131/2022/7. ügyiratszámú végzés . 4. oldal utolsó bekezdés utolsó és 5. oldal első bekezdés első mondata).

A bíróság ezen megállapítása és az abból levont következtetés súlyosan alapjogsértő, a magyar jogrendszer alapjaival ellentétes. Az anyagi jogi jogszabályok ugyanis valamennyi személyt kötnek, azok betartása a jogszabály kifejezetten feloldó rendelkezése hiányában valamennyi személy kötelezettsége.

A Ptk. 4: 178.§ (1) bekezdése egyértelműen rögzíti, hogy a gondozó szülő, jelen esetben a kérelmezett azon kógens jogszabályi kötelezettségét, hogy köteles a zavartalan kapcsolattartást biztosítani. A zavartalan kapcsolattartás biztosítás nem merül ki abban, hogy a gondozó szülő köteles annak tevékeny megzavarásától tartózkodni, hanem tartalmazza annak kötelezettségét is, hogy a gyermek a kapcsolattartásra mind fizikai, mind pszichés szempontból megfelelően felkészíti, továbbá a kapcsolattartási jog megvalósulását biztosítja a jogszabályban előírt tartalommal. Ezen felül a kapcsolattartási jog tartalmának releváns része a Ptk. 4:178. § (1) bekezdése **mellett a Ptk. 4:180. § (2) bekezdése, amely értelmében tehát a gondozó szülő a kapcsolattartás kezdő időpontjában köteles valamennyi olyan dolgot átadni a kapcsolattartásra jogosult szülő részére, amely szükséges lehet.**

Konkrét esetben Szegedi Törvényszéknek azonos személyi körben hozott döntése – időszakos kapcsolattartást érintően – amely szerint: „*A tanszerek – a kérelmezett által beismerten – a*

kérelmező által előzetesen kért átadásának az elmaradásával összefüggésben ugyancsak egyetért a másodfokú bíróság a kérelmező fellebbezésében is fenntartott azon hivatkozásával, hogy a kérelmezett a zavartalan kapcsolattartást ugyancsak akadályozta. Az ugyanis, hogy a kérelmezett saját maga úgy ítélte meg, hogy a tanszerek átadása nem szükséges, mert házi feladat nem volt...nem ad alapot a felróhatóság alóli kimentésre. A fentebb hivatkozott Ptk. 1:4 § (1) bekezdése szerinti magatartást ugyanis az adott körülmények között a kérelmezett akkor tanúsította volna, ha a kérelmező előzetes jelzésére a kért tanfelszerelést átadja és ezáltal biztosítja egyfelől annak lehetőségét, hogy a kérelmező, mint különélő szülő a gyermek tanulmányi előremeneteléről a tankönyvek, munkafüzetek áttekintésével tájékozódjon, másfelől biztosítja annak lehetőségét, hogy a kérelmező és a gyermek maguk dönthessenek arról, hogy a kapcsolattartás ideje alatt – akár mint közös program – együtt tanulnak-e”.

Amennyiben a jogalkotó nem tesz kivételt, illetve nem tesz különbséget folyamatos és időszakos kapcsolattartás között a kapcsolattartásra történő felkészítés kógens kötelezettsége tekintetében sem – miután viszont az Alaptörvény R) Cikk (2) bekezdése szerint hazánkban a jogszabályok mindenre nézve kötelezőek – így a jogalkalmazó sem írhatja felül a jogalkotó kógens rendelkezését. (Akkor sem, ha netán nem ért vele egyet).

Emellett – ha a bíróság egy pillanatra is belegondol abba a helyzetbe – amikor konstatáljuk gyermekemmel, hogy bizony itt verset kell tanuljunk házi feladatként a hétvégén és a gondozó szülő nem tette a táskába a tankönyvet, amely a verset tartalmazza, a kapcsolattartás ettől a pillanattól kezdve zavartalanul nem folyhat, hiszen a gyermeknek az iskolai feladatára (és annak beszerzésére) kell koncentrálnunk és biztosítani kell azt, hogy a vers rendelkezésünkre álljon, hogy a verstanulást sikeresen abszolválja gyermekem a számonkérésre.

A tisztességes eljáráshoz való joggal összeegyeztethetetlen, ha az érintett felek nem bízhatnak alappal abban, hogy a másik fél a jogszabályoknak megfelelően köteles eljárni. Ennek hiányában pedig az állam tevőleges kötelezettsége keretében a jog-eszköztárával rákényszeríti arra. A végrehajtási ügyben eljáró bíróságok jogértelmezésének elfogadása esetén a felek a jogszabályok és a joggyakorlat ellenére nem mérhetnék fel az eljárás által várható eredményt, ezzel a jogbiztonság elve teljes mértékben kiüresedne és megkérdőjeleződne. Szintén sérti a tisztességes eljáráshoz való alapjogot az, hogy az eljáró bíróságok a gyakorlatban csonkítják, korlátozzák a kapcsolattartáshoz való jogomat, szülői kötelezettségem teljesítését és ennek következtében a gyermekem alapjogait is.

Amennyiben a gondozó szülő az anyagi jogi jogszabályi rendelkezések ellenére mégsem volna köteles átadni a gyermekek okmányait, szükséges tankönyveit és személyes holmijait, az többek között a kapcsolattartás során biztosított jogok korlátozását, ellehetetlenítését jelenti. A Ptk. 4:180.§ (2) bekezdés által biztosított jog gyakorlásához szükséges gyakorlati feltételeket a gondozó szülő biztosítani köteles a kérelmezett érdekkörébe eső körülmények - így a személyes iratok, tanfelszerelés, személyes holmik átadása - tekintetében, amely kötelezettsége önkéntes teljesítésének elmaradása esetén az államnak tevőleges kötelezettsége van az én és a gyermekem alapjogai védelme, biztosítása, kikényszerítése érdekében.

A Szegedi Járásbíróság és a Szegedi Törvényszék döntésével azon kérelmezetti magatartás nyert legitimitást, hogy a különélő szülőt nem szükséges előzetesen tájékoztatni a kapcsolattartás során a gyermeknek feladott tanulási teendőkről, emellett természetesen a tájékoztatás elmaradásával egyidejűleg nem szükséges a kapcsolattartásra biztosítani a szükséges taneszközöket még akkor sem, amikor a gyermeknek házi feladat van feladva, amely gondozó szülői viselkedés következtében a gyermeket bármikor hátrány érheti. Amennyiben a különélő szülő a gyermek érdekében nagy nehézségek árán mégis beszerzi a szükséges tananyagot és azt a gyermekkel meg

is tanulja, az a gondozó szülőt a felróhatóság alól mentesíti, mert a gyermeket – a különélő szülő gondosságának köszönhetően – hátrány nem érte.

Mindezek alapján kérem tehát az általam sérelmezett jogerős és végleges végzés alaptörvény-ellenességének megállapítását, és ezen okból kérem a végzés megsemmisítését.

IV. Egyéb nyilatkozatok

Nyilatkozom, hogy nem kezdeményeztem bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági határozat végrehajtásának felfüggesztését.

Nyilatkozom, hogy nem járulok hozzá nevem és személyes adataim nyilvánosságra hozatalához.

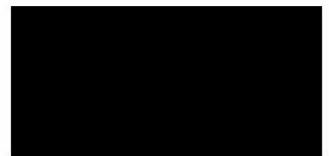
Nyilatkozom, hogy személyes érintettségem fennáll, hiszen az eljárásban félként vettem részt.

Nyilatkozom, hogy az ügyben eljárás nincs folyamatban.

Az eljárás az Abtv. 54. § (1) bekezdés alapján illetékmentes.

Szeged, 2022. július 30.

Tisztelettel:

Tanúk:

1.

2.

